

Očetov god.

(„Internus.“)

naši šoli je najpridnejša izmed vseh Minka Kovačeva. Izpolnila je še le deset let, pa več vé in je modrejša, kakor mnoge iz najvišjega oddelka ali iz ponavljavne šole. Bila je letos prvokrat pri sv. obhajilu, in od takrat se še bolj prizadeva, da bi bila vzgledna v vseh rečeh.

Pa ne bom vam dalje hvalil njenih vrlin; le to moram še posebej poudarjati, kako zelo ljubi svoje stariše. Ni še s tem zadovoljna, da jim sama ustreza, kolikor in kjer more, zadnji čas se še posebno trudi, da bi svojo mlajšo sestrico Ivanko, ki šteje še le polovico njenih let, naučila lepega in poštenega vedenja, in posebej še spoštjive ljubezni do dobrih starišev.

Kaj si je izmislila oni teden?

„Ivanka“, pokliče sestrico, „pojdi sem, povem ti nekaj zelo imenitnega.“

Takoj priskaklja poslušna Ivanka.

„Glej, Ivanka, prihodnji teden bo god našega očeta. Pripraviti se morava o pravem času, da jim bova prav lepo voščili srečo za god. Jaz sem si izbrala jako lepo voščilce. Pa tudi zate sem si izmislila nekaj posebnega. Kaj misliš — kaj? Pa saj vem, da ne ugameš; zato ti raje kar povem. Pisala boš letos ateju za god, pisala prvokrat, da veš.“

Kako jo je začela Ivanka debelo gledati, si lahko mislite. Kako bo pisala, ko ne zna! To vé, da gredó neke čare po papirju gor pa dol, semtertja, a sama pisati zna toliko, kakor putka na dvorišču. A ne pomaga nič; zastonj je vsak ugovor. „Kar sedi sem-le k mizi, te bom kmalu naučila.“

Zdaj primakne Minka stol k mizi in posadi Ivanko nanj. In da bi se ji še bolj prikupila prva šola v pisanju, ji tako mikavno opisuje, kako bodo oče veseli, ko bodo brali Ivankino prvo voščilo. „In mama“ — pristavi še prav skrivnostno — „oh, kako bo pa še-le

mamo razveselilo, ko bodo videli prve zapisane besede svoje drage hčerke!“ V kratkem jo je tako pregovorila, da se začne smejati in še sama prosi: „Kar brž začniva.“

„Le bolj pokoncu se drži. Tako! Zdaj pa pero v roke! — Ne z levico, z desnico se drži pero! Ne, to tudi ni prav! Kazalec deni na vrh, s palčkom pa podpiraj!“ Ivanka se smeje, pa nič ne reče.

„Čakaj, ti bom jaz vodila rokico, le mirna bodi!“ nadaljuje Minka. „No, zdaj le gor, dol, gor, dol, naravnost, okrog, naravnost, okrog! tanko, debelo, tanko, debelo! — No, za silo že pojde. Jutri bova pa pisali očetu za god.“

„Oh, ne; Minka, še danes, kar zdajle precej pisati!“

Minka nekoliko pomisli, kako naj bi zapisali, da bi bilo kratko, pa vendar ne preslabo. Potlej pa se začne velevažno delo. Precej truda je stalo obe, predno je voščilo gotovo; zato sta ga bili tem veselejši. Minki je kar smeh uhajal, ko je opazovala, kako je Ivanka z detinsko zadovoljnostjo ogledovala svoje imenitno delo, — prvo pisemce.

„Pa sama dala ateju papir, kajne Minka?“ vpraša Ivanka v detinski preprostosti.

„Kajpada, sama; pa še naučila te bom, kako boš rekla. — Toda poprej ne smeš nikomur nič povedati“, veleva Minka.

„Ali mami tudi ne?“

„Tudi ne! Bodo bolj veseli, ko pride nepričakovano.“

Slednjič pride zaželjeni dan. Praznično oblečeni stopita pred očeta. Najprej pové gladko in s primernim poudarkom Minka svoje voščilo, potlej pa opravi Ivanka nekoliko boječe sicer, a vendar točno, kakor jo je bila naučila sestra.

Oba, ata in mama, sta zadovoljno gledala in brala Ivankino prvo pisemce; pa še večkrat sta ga brala. Niso jima bile tolikanj všeč črke na papirju, kakor veliko bolj one zlate črke, s katerimi je imela Minka v dobrem srcu zapisano hvaležno ljubezen do očeta in matere!

